

Ivo Šebestík: Čtyři hlavní falešné tóny ve Vystrčilově tchajwanském „hrdinství“

- CZ24 News | 4. září 2020

Ivo Šebestík píše o celkem čtyřech falešných tónech, které zaznívají kolem návštěvy předsedy Senátu na Tchaj-wanu.

Ve vlastní interpretaci cesty předsedy Senátu Miloše Vystrčila na Tchaj-wan zní tolik falešných tónů, že skladba, která takto vzniká, trhá uši i člověku postrádajícímu hudební sluch. Podívejme se alespoň na čtyři z těch nejdrásavějších.

Kakofonie číslo jedna: Předseda Vystrčil sám vykládá svoji cestu na Tchaj-wan jako důkaz toho, že Češi, a on sám v první řadě, museli držet ústa před „sametovou revolucí“, zato teď už NE! A proto, aby dokázal, jak je statečný a jak čelí hrozivému tlaku Číny, vydal se na Tchaj-wan ukázat Pekingu, zač je toho loket.

Harmonická úprava těchto taktů: Problém této interpretace spočívá v tom, že až do okamžiku, kdy z čista jasna ohlásil Jaroslav Kubera, Vystrčilův předchůdce ve funkci, úmysl odcestovat na oficiální státní návštěvu Tchaj-wanu, Čína o existenci České republiky takřka nevěděla. Z Pekingu nepřicházelo nic, co by mohlo být – i při zapojení notné dávky fantazie – chápáno jako ohrožování českých národních zájmů a páně Vystrčilovy svobody. Na existenci Prahy upozornil Peking teprve pirát na pražském Magistrátu zvaný Hřib, a na existenci České republiky bývalý předseda Senátu Jaroslav Kubera. Komponisté Vystrčilovy disonanční interpretace si fantastickým způsobem pletou akci s reakcí, stejně jako se v obou fyzikálních pojmech zásadně mylí zaměstnanci (pojem novináři se zde nehodí) České televize a jiných médií podobné orientace.

Kakofonie číslo dvě: Předseda Senátu Miloš Vystrčil ve svém zdůvodnění cesty na Tchaj-wan zcela opomněl – a těžko věřit tomu, že si toho nevšiml – že jeho „mise hrdě vztyčených hlav jdoucích do lítého boje za svobodu“ na místa, kde žádný boj nehrozí, se časově dokonale shoduje se středoevropskou cestou amerického ministra zahraničí Pompea, jenž na tomto území alarmuje k účasti vazalů v americké válce s Čínou, v níž si Spojené státy nedokážou poradit samy. Toto načasování české provokace Číny v rámci dokonale synchronizované akce na podporu velkého amerického kapitálu zní jako úder pěstí doprostřed klaviatury úplně rozladěného piána. Zvuk, jenž by utrhl uši i hluchému. Harmonizace tohoto kompozičního nesmyslu je zahrnuta v jeho popisu výše.

Kakofonie číslo tři: Cesta na Tchaj-wan je opravdu jen obchodní cestou. Velice se všichni divíme, že na ni Peking reaguje tak rozhořčeně.

Harmonická úprava této části: Kdyby Vystrčilova cesta na Tchaj-wan byla opravdu jen cestou za obchodem, pak by se asi sotva již dlouho před ní (a pochopitelně už i před chystanou cestou Kuberovou) šikovaly tradiční kruhy českých bořitelů národních zájmů a lokajů v cizích, zejména amerických, službách. Jejich viditelných a mediálně působících reprezentantů je sice jenom několik tuctů, při žádné provokaci Ruska nebo Číny tito lidé ale nechybí. Ve své nedostatečné prozíravosti, hraničící až s hysterií, tito lidé zapomněli, že svým jásosem akcentovali právě provokační ráz Vystrčilovy (dříve Kuberovy) akce. Je totiž v podstatě nemyslitelné, aby obchodní cesta na jeden ostrov budila tak vysoká očekávání a tolik publicity, aby Milión chviliek proti výsledkům demokratických voleb (jak zní správný název hnutí) dokonce organizoval celonárodní přivítání „hrdinů obchodní cesty na Tchaj-wan“, až se odtud vrátí na Ruzyň. Takže Vystrčilovi (Kuberovi) sympatizanti sami pohřbili už předem sebemenší možnost vydávat tuto akci za pouhou obchodní

cestu.

Štěstím pro společnost je, že když se některých lidí zmocní fanatismus, začnou páchat chyby jako na běžícím pásu. Jejich rozum jde stranou, ale otvírá se alespoň naděje na to, že se ani po příštích parlamentních volbách žádný z nich nedostane do vyšší politické funkce, aby z ní mohl v cizích službách pohřbít české národní zájmy úplně.

Kakofonie číslo čtyři: Nehrbíme se před nikým, ani před Čínou, ale sbíráme pochvaly od USA.

Jemná harmonizace: Pokud má někdo špatné svědomí za svoji předlistopadovou politickou apatii a snaží se pročistit si životopis nějakou pozdní akcí, pak by si měl asi uvědomit, že statečnost lze prokázat pouze a jedině v boji, ve kterém člověk něco riskuje. Bojovat na bojišti, na kterém už jenom roste tráva, není žádné hrdinství. Proto také pozdní, polistopadový antikomunismus a rusofobie nebodují u veřejnosti už téměř vůbec. Pro část mladé generace, která nemá ani zdání o těchto pojmech, se v nich ukrývá pouze příležitost k nějaké veřejné aktivitě, respektive k aktivismu. Jako v čemkoliv jiném, o čem se právě mluví.

Jestliže bylo možné považovat život Čechů a Slováků v Husákově normalizačním režimu za boj, pak je možno vzít tento názor v úvahu, neboť lidem, kteří se jakkoliv vzepřeli systému, skutečně hrozilo přinejmenším propuštění z lukrativního místa v zaměstnání, a někdy i výslechy a věznění. Miloš Vystrčil se v souvislosti s reakcí (pozor, nejde o akci, ale o reakci) z Čínské strany, snaží dodat svému současnému konání punc rizika. Naznačuje, že by něco mohlo hrozit i jeho rodině. Jenomže ve skutečnosti on sám osobně neriskuje vůbec nic, tedy alespoň ze strany Číny. Nanejvýš se nikdy do Číny nepodívá, což samo o sobě není žádný velký trest.

Čína, stejně jako Rusko, si nekomplikují zahraniční vztahy výrobou laciných záminek k novým obviněním ze strany Západu. Z Kremlu novičok, ani ricin nikdo v kufříku na ruzyňské letiště nepoveze. Vystrčilovo riziko spočívá v něčem úplně jiném. Vystoupil ze stínu, upozornil na sebe ty, jimž jeho jednání zapadá do kalkulací, a stal se užitečnou figurkou na jedno použití. Toto jedno použití ale nemusí být konečné, a právě v tom spočívá skutečné riziko lidí, jako jsou Vystrčil, Hřib, Kolář a jiní. Udělají špinavou práci za cizí mocnost, která se doma tiše směje, ale mohou posloužit i jako mučedníci. Žádný mocenský systém nepohrdne mučedníky. Institut mučedníka náleží do inventáře úplně každého systému. Takže, Vystrčil kromě toho, že se zesměšnil a zneuctil, opravdu riskuje docela dost. Za hrdinství se platí na bojišti, odkud duše za doprovodu valkýr putuje do Valhally. Za blbost se platí úplně všude. A bez Valhally!

Autor: Ivo Šebestík